

Paastonaikainen Marianpäivä

Evankeliumi, Luuk. 1: 26 - 38

Kaikista niistä päivistä, joita kristikunnassa vietetään pyhäpäivinä Jeesuksen meidän Vapahtajamme meille ihmisille tekemien hyvien töiden muistamiseksi, voimme syystä pitää kaikkein kalleimpana tätä Marianpäivää; sillä siihen sanomaan, joka tänä päivänä ilmoitetaan, perustuvat kaikki muut pyhäpäivät. Tämä päivä on peruslähtökohta sille, että kristikunta on maailmassa.

Tänä päivänä ilmoitetaan meille tuo iloinen sanoma: käsillä on aika, jona Jumalan Poika iankaikkisen armonsa neuvon mukaan, hyvydestä ja rakkaudesta ihmisiä kohtaan, tahtoi syntyä maailmaan ja lunastaa heidät. Ei yksikään juhla voi olla kaikille Jeesuksen todellisille rakastajille juhmallisempi kuin tämä. Totisesti olisivat patriarkat ja uskovaiset Vanhassa Testamentissa suuresti iloinneet, jos he olisivat eläneet siihen aikaan, jona suuri lupaus Jeesuksen maailmaan tulemisesta täytettiin. Hänen syntymisensä, elämänsä, kuuliaisuutensa ja kärsimisensä oli syynä myös heidän autuuteensa. Heidän täytyi uskossa katsoa tulevan maailman Vapahtajan puoleen ja etsiä autuuttansa ainoastaan siinä lupauksessa, joka oli heille annettu, nimittäin että Messias oli kerran tuleva ja verisellä uhrillansa maksava ja pyyhkivä pois koko maailman synnit. Uuden Testamentin ajan uskovaiset tulevat autuaiksi samalla tavalla kuin hekin, eli Herran Jeesuksen Kristuksen armon kautta, Apt. 15: 11. Niin monta esikuvaa ja uhria oli asetettu ja niin monta ennustusta Herrasta Jeesuksesta annettu siksi, etteivät ihmiset koskaan unohtaisi katsoa Hänen päällensä ja etsiä autuuttansa tulevassa maailman Vapahtajassa. Siihen aikaan, ennen kuin Jeesus ilmestyi lihassa, ei ihmisillä ollut niin selkeää tietoa Hänen persoonastaan ja työstään maailmassa kuin meillä nyt on; sillä meidän ei tarvitse niin kuin heidän ennustuksista tutkia, mitä Hän tulevaisuudessa on tekävä, koska meillä on täydellinen tieto siitä, mitä Hän jo on tehnyt syntisten autuudeksi; ja heille oli hämäämpää asettaa toivonsa ainostaan Jeesuksen armoon kuin meille, koska Hän on jo näkyvästi ollut maailmassa ja niin monin kerroin osoittanut hyvytensä ja rakkautensa syntisiä kohtaan. Ei siis ole ihme, että nuo vanhat isät olisivat suuresti iloinneet, jos he olisivat eläneet siihen aikaan asti, jona olisivat saaneet lihassa nähdä Jeesuksen, jonka kautta

he odottivat autuuttansa. Raamatussa mainitaan useasti, kuinka he ikävöitsivät Vapahtajan miehuuden ottamista. Jeesus itse todistaa Aabrahamista, että hän ” **iloitsi nähdäksensä minun päiväni; hän näki sen, ja ihastui.**” Joh. 8: 56. Hänen sydämensä halasi nähdä Messiaksen ihmisenä ja Herra Jeesus ilmoitti itsensä hänelle, puhutteli häntä niin kuin ystäväänsä, söi ja joi hänen kanssansa, 1. Moos. 18. Vapahtaja sanoi myös opetuslapsillensa, että monta profeettaa ja kuningasta halusivat nähdä sen, mitä he näkivät mutta eivät nähneet, Luuk. 10: 24. Mitä he siis näkivät? Jeesuksen, jossa kaikki Jumalan lupaukset ovat niin ja aamen, Jumalalalle kunniaksi ja ylistykseksi. Jos me ainoastaan katselemme vanhaa Simeonia, kuinka hän riemastuikaan ilosta, kun hän sai Jeesuksen syliinsä, niin tästä havaitsemme, kuinka suuresti uskovaiset Vanhan Testamentin aikana ikävöitsivät saadakseen nähdä Messiaksen tulemisen.

Eikö meidän siis tule tänä päivänä kantaa Herralle sydämellistä kiitosuhria, kun me kuulemme enkelin ilmoittavan tämän ihanan sanoman, että Jumalan Poika tahtoi nyt ottaa meidän lihamme ja veremme päällensä ja kärsiä syntisten edestä. Kenenkä tähden Hän olisi tullut maan päälle, jos ei meidän tähtemme? O! älkäämme siis olko kovasydämiset; huoatkaamme Hänen tykönsä, joka rakkaudesta syntisiä kohtaan tuli maailmaan, että Hän nyt armahtaisi meitä ja antaisi iloisen sanoman Hänen tulemisestansa oikein koskea meidän sydäntämme. Tämän Hän todella tahtoo armosta vaikuttaa jokaisessa, joka sitä Häneltä anoo. Hän myös itse lahjoittakoon siunauksensa siihen, että me voisimme enkelin kuvauksesta Hänestä tänään saada aiheen oikein Hänestä iloita ja kiittää Häntä siitä, että Jumalan meidän Vapahtajamme hyvyys ja rakkaus on ilmestynyt ihmisille, Tiit. 3: 4.

Kun enkeli toi sanoman neitsyt Marialle Jumalan Pojan pyhästä miehuuden ottamisesta Pyhän Hengen voiman kautta, niin hän sanoi myös, minkä nimen hänen tuli tälle esikoiselle pojallensa antaa. ” **Sinun pitää kutsuman hänen nimensä Jeesus**”. Matteus kertoo myös syyn, jonka vuoksi Hänen piti tätä nimeä kantaman, nimittäin että ” **hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.**” Jumalan kansalla ymmärrettiin siihen aikaan varsinaisesti Juudan kansaa, jolle yksistään oli annettu lupaus ja monet edut, joita ei muilla kansoilla ollut. Tästä kansasta oli kerran syntyvä maailman Vapahtaja, ja se oli erityisellä tavalla Herran oman hallituksen alainen ja oli ainoa kansa, jolle Jumalan sana oli uskottu. Paavali puhuu Roomalaisepistolansa 9. luvussa heidän eduistansa muiden suhteen. Tämän kansan keskuuteen Jeesus syntyi, heidän keskellensä Hän eli, opetti ja kuoli. Hän tahtoi ensin vapahtaa oman kansansa heidän synneistänsä ja tarita heille armonsa rikkauden. Hän toimi myös uskollisesti, niin että evankeliumi julistettiin aina ensin juutalaisille; mutta heidän kovakorvaisuutensa tähden sanan valkeus siirrettiin heiltä pois pakanoille. Sentähden todistaakin Paavali: ” **Mutta minä sanon: Jeesus**

Kristus on ollut ympärileikkauksen” eli juutalaisten ” palvelia Jumalan totuuden tähden, vahvistamaan sitä lupausta, joka isille tapahtunut oli.” Room. 15: 8. Mutta kun nämä eivät tahtoneet taipua Hänen hallituksensa alaisuuteen eivätkä myöskään vastaanottaa autuutta armosta uskon kautta, vaan sokeudessa etsivät autuutta lain töissä; niin Jeesus käski apostoleitaan kokoamaan Hänelle kansaa pakanoista, joilla ei ollut mitään kerskattavaa eikä rehentelemistä itsestään. Niin muodoin kaikki oli vapaata armoa ja laupeutta, jota pakanat eivät voineet vaatia osakseen, eivät myöskään juutalaiset paheksua. Syyn siihen osoittaa Paavali sanoen: **”... pakanat, jotka ei ole vanhurskautta etsineet, ovat saaneet vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka uskosta on: Mutta Israel, joka vanhurskauden lakia on etsinyt, ei ole vanhurskauden lakia saanut. Minkätähden? Ettei he sitä uskosta, mutta niinkuin lain töistä etsivät.”** Room. 9: 30 - 32. Apostoli osoittaa selkeästi tässä 9. luvussa, että Jumala saattoi tässä asiassa tehdä vapaan tahtonsa mukaan.

Tästä voimme nyt ymmärtää, mitä tarkoittaa, että Jeesus on vapahtava **kansansa** synneistänsä; nimittäin juutalaiset olivat varsinaisesti Jumalan kansa; mutta koska he hylkäsivät Jumalan armon, niin pakanat valittiin siihen. Niin muodoin luetaan nyt **Hänen kansaksensa** kaikki ne sielut, jotka Häneen uskovat, olkoot mitä kansakuntaa hyvänsä, ainoastaan he uskossa ovat Aabrahamin lapset ja seuraajat. Nyt on siis voimassa, mitä Paavali sanoo: **” Sillä ei se ole Juutalainen, joka ulkonaisesti (Juutalainen) on: ei myös se ole ympärileikkaus, mikä ulkonaisessa lihassa tapahtuu; Mutta se on Juutalainen, joka sisällisesti salattu on, ja sydämen ympärileikkaus on ympärileikkaus, joka hengessä tapahtuu, ei puustavissa; jonka ylistys ei ole ihmisiltä, vaan Jumalalta.”** Room. 2: 28 - 29. Niin muodoin ei ole enää yhtään ulkonaista merkkiä siitä, kuka kuuluu Jumalan kansaan, kuka ei; vaan kaikki ne, jotka uskon kautta ovat Jeesuksen omat, ne ovat Hänen kansaansa. Ne jotka ovat Hänen veressänsä puhdistetut, ovat nyt Hänen omaisuuskansansa, Tiit. 2: 14. Ja kuinka he ovat Hänen omiksensa tulleet? Sillä tavalla, että Hän on ostanut heidät omalla verellensä, Apt. 10.

Yleisesti voidaan kyllä sanoa kaikkien ihmisten olevan Jeesuksen kansaa; sillä Hän ei ole ainostaan luonut kaikkia, vaan myös rakkaudesta kaikkia ihmisiä kohtaan vuodattanut verensä ristin puussa. Kaikki voivat myös Hänen kauttansa tulla vapahdetuiksi synneistänsä. Mutta jos me tahdomme erityisesti kutsua ne Hänen kansaksensa, joissa Hänen sovintonsa saavuttaa tarkoituksensa, niin voidaan siihen lukea ainoastaan uskovaiset, jokainen joka totuudessa uskoo Vapahtajan päälle; sillä ne ovat todella Hänessä vapahdettuja ja autuaita. Hän on kyllä kaikkien ihmisten Vapahtaja, mutta erinomattain niiden, jotka uskovat.

Paastonaikainen Marianpäivä

Tämän kansansa Hän oli nyt vapahtava ja päästävä heidän synneistänsä, sentähden Hän sai sen nimen Jeesus. Se on myös jalo pelastus kaikille niille, joiden silmät ovat avatut näkemään synnin kauhistuksen. Ei yksikään ihminen taida tätä oikein ymmärtää ennen kuin hänen silmänsä ovat löytäneet ristiinnaulitun. Siinä me näemme silmiemme edessä synnin painon ja rangaistuksen; siinä me näemme viattoman kärsivän hirmuisia kipuja sielussa ja ruumiissa Hänen lunastaessaan syntisiä. Joka tämän oikein näkee ja tuntee itsensä synneiltä raskautetuksi, hän voi tulla Jeesuksen kautta pelastetuksi sekä synnin rangaistuksesta että vallasta. Niin kauan kuin ihminen vielä elää kääntymättömässä tilassansa, hän on surkein synnin orja, vaikka hän ei itse sitä tiedä. Synti hallitsee häntä ja sen kahleita hän kantaa mielellään niin kauan kuin hän vielä on sokea. Hän luulee olevansa täysin vapaa, kun hän seuraa pahan sydämensä yllytyksiä eikä tiedä, ettei hän ensinkään voi niitä vastaan seisoa, kuinka mielellään hän sitä tahtoisikin, sillä hän on onneton orja. On kyllä totta, että ihminen taitaa luonnollisin voimin mennä pitkällekin ulkonaisessa siveydessä ja hyveessä. Mutta kuinka paljon tahansa hänen täytyykin taistella oman sydämensä kanssa, kuinka paljon hänen pitääkin turhaan taistella omaa itseään vastaan, hän kuitenkin loppujen lopuksi joutuu tappiolle, niin kauan kuin hän ei ole paennut Jeesuksen tykö. Toivottavaa olisi, että ne ihmiset, jotka tuntemisensa mukaan mielellään tahtoisivat kelvata Jumalalle ja pyrkivät siihen, tahtoisivat toki myös muistaa Jeesuksen sitä varten tulleen maailmaan, että Hän vapahtaisi ihmiset synnin vallasta, ja että he saisivat Hänen tykönänsä siihen voiman, jos he ensin antaisivat Hänen lahjoittaa heille syntien anteeksisaamisen ja tulisivat vanhurskaiksi sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Ihminen, joka omin voimin tahtoo alkaa kääntymistänsä, saa kyllä pian havaita ja tajuta, kuinka väkevä on synnin valta, joka tahtoo hänet voittaa. Mutta sentähden meidän Vapahtajaamme piti kutsuttaman Jeesukseksi, että Hänen piti voimallansa meitä auttaman sen orjuudesta ja lahjoittaman meille armon uuteen ja pyhään elämään, evankeliumilliseen menoon Kristuksessa Jeesuksessa.

Mutta ennen kuin tämä pelastus synnin kovasta orjuudesta voi meille tapahtua, tulee meidän ensin etsiä sitä, että saisimme syntimme anteeksi Jeesuksessa ja pelastuksen synnin rangaistuksesta. Ensin meidän tulee etsiä tunnon rauhaa Jeesuksessa, minkä me saamme, kun me tulemme vanhurskautetuiksi uskon kautta; silloin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Jos kaikki meidän syntimme rangaistukset ovat ensin meille anteeksi annetut sekä aikaa että iankaikkisuutta varten, niin eivät synnit voi meitä enää hallita niin kauan kuin me pysymme Jeesuksessa ja Hän meissä.

Niin muodoin me näemme, miksi Häntä piti kutsuttaman Jeesukseksi. Sitten enkeli sanoi Marialle Hänestä, että Hänen piti oleman suuren ja kutsuttaman

Ylimmäisen Pojaksi. Suuri oli Jeesus syvimmissäkin alentamisessa. Hän antoi hyvin selkeät todistukset itsestään, ikuisesta jumaluudestaan ja kaikkivaltiudestaan ja siitä palveluksesta, johon Hänen luotunsa ovat velvolliset Häntä kohtaan. Raamatun todistukset ovat myös lukemattomat Hänen voimastaan ja korkeudestaan. Hänen sanotaan luoneen maailmaan ja ilman Häntä ei ole mitään tehty kuin tehty on. Pojasta sanotaan Hebr. 1: 10: ” **Ja: sinä Herra olet alusta maan perustanut, ja taivaat ovat sinun käsialas.**” Kaikkien Jumalan enkelien pitää Häntä palvelemaan. Hän on se, joka kerran kaikkivaltiaalla voimallansa on kutsuva kuolleet haudoistansa ja ilmestyvä elävien ja kuolleiden tuomarina. ” **Älkää tätä ihmetelkö; sillä hetki tulee, jona kaikki ne, jotka haudoissa ovat, saavat kuulla hänen äänensä. Ja pitää tuleman edes ne, jotka hyvää tehneet ovat, elämän ylösnousemiseen, mutta jotka pahaa tehneet ovat, tuomion ylösnousemiseen.**” Joh. 5: 28 - 29. Tämän voiman Hän on saanut Isältä sentähden, että Hän on Ihmisen Poika, Joh. 5: 27. Hän esittää itse tämän kunniansa ilmestyksen, jonka kautta Hänet pitää tunnettaman suureksi yli kaikkien. ” **Mutta kuin Ihmisen Poika,**” Hän sanoo, ” **tulee kunniansa, ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kunniansa istuimella, Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat.**” Matt. 25: 31 - 32. Paavali todistaa Hänestä, että ” **hän nöyryytti itsensä ja oli kuolemaan saakka kuuliainen, ja ristin kuolemaan asti. Sentähden on Jumala myös hänen korottanut ja antanut hänelle nimen, joka kaikkia nimiä suurin on: Että Jesuksen nimeen pitää kaikki polvet heittänsä kumartaman, jotka taivaassa ja maan päällä ja maan alla ovat.**” Fil. 2: 8 - 10. Niin piti Jeesuksen oleman suuri voimassa ja vallassa — ja kutsuttaman Ylimmäisen Pojaksi. Tämä myös täytettiin. Hän sai myös monta kertaa lihansa päivinä Isältä sen todistuksen, että Hän oli Hänen rakas Poikansa, johon Hän mielistyi.

Sitten enkeli sanoo, että **Herra Jumala oli antava Hänelle Hänen Isänsä Daavidin istuimen, ja Hänen piti Jaakobin huoneen Kuningas oleman iankaikkisesti, ja Hänen valtakunnallansa ei loppua oleman;** se on: Hänen pitää oleman kansansa Kuningas aina ja iankaikkisesti. Hänen kansallaan taas ymmärretään niin kuin kuulumme, ei suinkaan Israelia lihan mukaan, vaan kaikki hengelliset israelilaiset; kaikki oikeat uskovaiset kuuluvat Hänen valtakuntaansa, jota Hän hallitsee. Jumalana Hän hallitsee kaikkia kappaleita ja kantaa kaikki voimansa sanalla; mutta Jeesuksena ja Välimiehenä on Hän erityisesti sydänten Kuningas ja Hänellä on valtakuntansa ja lempeä hallituksensa kaikkien niiden tykönä, jotka etsivät autuuttansa Hänen veressänsä. Kun tämä huoneenhallitus lakkaa ja armon valtakunta on loppunut, niin Hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun (1. Kor. 15: 24), ja näin Hän aina ja iankaikkisesti jatkaa lunastamiensa ihmisten autuaiksi tekemistä.

Paastonaikainen Marianpäivä

Hänen valtakuntansa, jossa Hän Välimiehenä hallitsee tässä armon ajassa, on totisesti voimallinen valtakunta. Hän hallitsee tosin rakkaudella ja hyvyydellä, mutta Hänen lempeydellensä ja rakkaudellansa on sellainen voima sydämiin, että se särkee ja sulattaa kovimmatkin; Kristuksen rakkaus vaatii kaikkia Hänen uskovaisiansa. Hänen orjantappurakruununsa, Hänen ruokonsa, joka pilkaksi annettiin Hänen käteensä, Hänen haavansa ja verensä, vaikuttavat voimallisemmin sydämissä kuin kaikki maailman kruunut ja valtiat ja kaikkien kuningasten purppura ja jalokivet. Kun sydän katselee Häntä Hänen kärsimisessään, niin sen täytyy huutaa: ” **Minun Herrani ja minun Jumalani!**” Silloin me itkemme syntisinä Hänen jalkainsa vieressä, ja kuitenkin sydän iloitsee Vapahtajassansa. Meidän sydämemme sulaa ja häpeää, ja kuitenkin me tiedämme olevamme Jumalan perilliset ja Kristuksen kanssaperilliset. Tämä ristiinnaulittu on meidän kunniamme ja on oleva meidän autuutemme.

Jos siis tämä Jeesus, tämä Vapahtaja, joka meille tänä päivänä luvataan, on niin suuri, niin rakas, niin ilahduttava vaivaisille syntisille, niin ottakaamme toki Hänet iloisin sydämin vastaan ja ylistäkäämme Häntä kaikesta Hänen laupeudestansa; meillä on kyllä syytä siihen, kun ajattelemme sitä iankaikkista onnettomuutta, joka olisi ollut meille kaikille valmiina, ellei Hänen armahtava sydämensä ja sääliväisyytensä olisi päättänyt pelastaa meitä lain kirouksesta. Totisesti, se joka oikein ajattelee, kuinka Jumalan meidän Vapahtajamme hyvyys ja rakkaus meitä syntisiä kohtaan on ilmestynyt siinä, että Hän jätti jumaluutensa istuimen ja otti miehuuden kuollakseen ja kärsiäkseen maailmassa, hän kaiketi todelle syttyy sydämen iloon ja kiitokseen niin suuren armon edestä, ja sen ohessa mahtaa hävetä, ettei käytä sitä paremmin autuudekseen.

Kun Hän kerran on Jeesus ja sitä varten tullut, että Hän vapahtaisi kansansa synneistänsä, niin ottakaamme halullisilla sydämillä Hänet vastaan, juuri siihen tarkoitukseen kuin Isä on Hänet meille antanut. Etsikäämme uskon kautta Hänen ansioonsa Häneltä armoa, että meidät Hänen kansaksensa otettaisiin, ja niin Hänessä löytäisimme pelastuksen ja anteeksiantamisen.

Kun Hän on suuri, niin taipukaamme tomuun kaikkivaltiaan Herramme edessä! Mutta sydämemme lohdutukseksi ja iloksi älkäämme koskaan unohtako, että niin suuri kuin Hän onkin voimassa ja kunniaassa, niin ääretön on Hän myös armossa ja laupeudessa.

Kun Hän on Ylimmäisen Poika, mitä meidän sydämemme siitä mahtaakaan tuntea katsellessamme Isän suurta hyvyyttä ja rakkautta, joka antoi Hänet alttiiksi kaikkien edestä. Olisiko meillä jotakin, jota emme mielellämme tahtoisi antaa omaksi Hänelle, joka itse on meitä kalliilla verellensä ostanut?

Kun Hän on Kuningas, o! ottakaamme Hänet vastaan sellaisena. Hänen yksin pitää tässä ajassa meidän sydämiämme hallitseman, ja Hänen rakkautensa

Paastonaikainen Marianpäivä

oleman se vahva voima, jolla Hän vastustamattomasti taitaa vaatia meitä. Iankaikkisuudessa me saamme kerran nähdä Hänet niin kuin Hän on. Silloin Karitsa, joka on keskellä istuinta, on hallitseva meitä ja johdattava meitä elävien vesilähteitten tykö, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet meidän silmistämme, Ilm. 7: 17.